

LOURDES AZ ÚJABB KUTATÁSOK TÜKRÉBEN

A lourdesi év ihlető kisugárzásának lemérésénél érdemes megfigyelni azt a serkentő hatást, amelyet a százéves évforduló a szellemi élet kiválóságaira, tudósokra, írókra, művészekre gyakorolt. Ennek az ösztönző hatásnak bizonyossága a szeptemberben megvalósuló nemzetközi Mária-Kongresszus (a szellemi élet hódolata Lourdes Nagyasszonya előtt), – valamint a centenárium alkalmából világszerte kibontakozó könyvtermés. Az elmúlt évszázad alatt – a kisebb jelentőségű iratok nem számítva – körülbelül háromezer könyv jelent meg Lourdesről különféle nyelveken. Ezeknek egy részét Lourdes rajongói írták, s írásaik nem mentesek a szélsőséges Mária-kultusz melléktermékeitől, a túlzásoktól és jámbor ferdítésektől. A legfelkapottabb könyveket regényírók írták, s ezek sok olyan megállapítást vittek át a köztudatba, amelyek csupán színes képzeletük szüleményei voltak. Jelentős könnyv mennyiség tűzön-vízen át a csodák városának tüntette fel a kegyhelyet és tudománytalan fejtegetéseivel szenvedélyes vitákat idézett elő. A centenáriumra megjelenő könyvek élesen különböznek az eddigi lourdesi irodalom ilyenfajta termékeitől, főképp abban, hogy nem hajlandók legendákat szóni és illúziókba ringatni az olvasókat. A lényegret ragadják meg Lourdes témaköréből, tényeket sorakoztatnak fel, szépítgetés és takargatás nélkül az igazságot akarják bemutatni. Ez a tényekkel felépített, higgadt Lourdes-szemlélet vezette *Georges Rouquier* filmrendezőt is, mikor játékfilm helyett dokumentumfilmet készített, a centenáriumra, s „*Lourdes et ses miracles*” című filmjével a legnagyobb hitelességre törekedve, a dolgokat úgy mutatja be, amint vannak.

Ennek az új szemléletnek sugalmazója Théas püspök, Tarbes és Lourdes főpásztor. Személyében igazán rátermett egyéniséget állított a Gondviselés Lourdes ügyeinek intézésére: működése korszakot nyit a szent hely történetében. Az ünnepségek közeledtére nagyszabású takarítást végeztetett a jelenések színhelyén. A barlang faláról leszedtek mindent, még a zarándokok által odafüggesztett mankókat és fogadalmi tárgyakat is. Kikorták a tengernyi kormot a magas sziklaüregeből, amely száz éven át kéménykürtő módjára nyelte magába az előtte elégetett sok százezer gyertya füstjét. Végül lekapták, elseperték a sziklákra rakódott évszázados porréteget, csiszolták a falfelületet, s a sok szennyréteg eltávolítása után előtűnt a sztalaktit eredeti szikrázó fehérsége, kitarult eddig betemetett szépsége. Ez a tisztogatási akció találoan jelképezi Théas püspök egész tevékenységét, hiszen elszánt törekvése éppen az, hogy lefejtse Lourdesről a vakbuzgóság által ráaggatott sallangokat, a ferdítések és torzítások hordalékját, a rágalmak évszázados salakrétegét. Ne idegenforgalmi érdekességet lássunk Lourdesben, ahová érdemes társasutazásokat, turistákat vezetni; ne tekint-

nélkül viseli betegsége terhét, s betegségében és szenvedésében most már nem nyugót és igát, hanem különleges hivatást lát. (*Paul Gal-land: Témoignage d'un malade non guéri. La Vie Spirituelle* februári számában.)

Az orvostudományi kutatómunka is beleilleszkedik a Théas-féle elgondolásba: kérlelhetetlenül az igazságot szolgálja és eltávolít Lourdes közeléből minden hamisságot és ál-értéket. Semmi szükség arra, hogy a lourdesi Szűzanya dicsőségkoronájába hamis gyöngyöket fűzzünk.

TOLNAI TÁJ

*Ameddig ellátsz, dombok és akácok.
Balra csermelyt, egy sor nyárfát találsz.
A mezőn által eperfák vonulnak
s arra kijebb virágozik már a hárs.*

*Falumtól idáig rozs-búzaföldek
s napraforgó, zöldelő tengeri.
Szemed így nyár felé e görbe tájon
a világ minden színét megleli.*

*Mintha csak hirmondóul hagyták volna,
ágaskodik délen öt jegenye.
Még lejjebb fenyőcsoport. Ház fehérlik.
S ég felé nyúl egy kis torony hegye.*

*Alattuk sarjadó rét. Szerke boglyák.
A fénytől, mit a hulló nap még lehint,
ezüst kígyó a kanyargó Kapos;
eltűnik néhol, felcsillan megint.*

*Túl rajta fűzfák. Mint egy piros hernyó;
tehervonat húz döcögve keletnek.
Idébb a malom kéménye pöfékel,
kormos füst jelzi, merre, hol meredhet.*

*A faluból csak négy-öt kazal látszik.
Lombok közé bújt, mint a hegy felette.
Sötétes háttér északon az erdő,
a ráboruló nagy kékségbe veszve.*

*Nézz hátra. Mintha egész sora égne
ott nyugaton a dűlőmenti fáknak.
Már alkonyodik. Jó lesz hazamenni.
Holnap nekifogunk az aratásnak.*

Hegedüs László

sük ezt a helyet szanatóriumnak vagy laboratóriumnak; mentsük meg ezt a kiváltagos zarándokhelyet az üzleti szellem beütéseitől, s ne engedjük, hogy a fényűzés tobzódása és a pénz legyen itt úrrá. Lourdes elsősorban és mindenekfelett azzá legyen, amivé a Szent Szűz kiválasztotta: A szó legősibb és legkeresztényibb értelmében zarándokhely, a világ legnagyobb máriás kegyhelye, ahol imádság, bűnbánattartás, lelki újulás, hitbéli erősödés a lényeg.

Théas püspöknek ezt az alapvető álláspontját testesítik meg többi intézkedései is. Lourdesi székhellyel segédpüspököt neveztetett maga mellé, akinek feladata a szent hely közvetlen főpásztori ellátása. Hogy a zarándokokat védje az időjárás viszontagságaitól és a Pireneusok vidékén gyakori, a szabadtéri istentiszteleteket elmosó esők ellen, húszezer személyt befogadó földalatti bazilikát építtetett. A kórházak és szálláshelyek modernizálásával, az orvosi és ápolói szolgálat felfrissítésével, a betegszállítás megszervezésével, az orvosi iroda felszerelésének gyarapításával, a betegek számára mindenütt előzékenységet biztosító rendelkezéseivel gondoskodott a szenvedőkről. Ezen a helyen, ahol a Szent Szűz bizalma egy szegény gyermeket választott ki hirnökévé, ahol jelenleg a fényes szállodák szomszédságában szerényen lapul Bernadette egykori nyomorúságos otthona, a Cachot, — ahol az utóbbi évtizedekben már nem talált szállást és ételmezt az, aki szegényen és pénztelenül zarándokolt ide, — Théas püspök felépíttette a *Cité-Secours* korszerűen berendezett zarándokotthonát, ahol egy-egy zarándoklat idejére egyszerre 600 embert tudnak ingyen elszállásolni és étkeztetni, aki megfelelő igazolványokkal bizonyítani tudja segélyreszorultságát. Lourdesban a hit szelleme, a keresztény szeretet, az áldozatos testvéri segítség teremti meg a kegyhely légrévét.

Lourdes püspöke minden tudóstól, írótól, művésztől, aki Lourdes érdekében dolgozni kíván, azt várja, hogy mindegyikük a maga munkaterületén, alkotásaiban ezeket a szempontokat domborítsa ki, s ezeknek a meglátásoknak érvényesítésével a hamisítatlan Lourdes reális képét állítsa a világ szeme elé.

Laurentin professzor kutatómunkája

Théas püspök gondolatvilágának első megértője *René Laurentin* egyetemi tanár, akinek hatalmas méretű munkásságában leghatározottabban — s úgy véljük: példát adóan — jelentkezik az új Lourdes-szemlélet. Ez a hirneves mariológus 1954-ben, a római Mária-Kongresszuson feltűnéstkeltő előadást tartott Lourdes értelméről és jelentőségéről. Előadásában annyira kitűnő beállítást adott Lourdesnak, s a kutatómunka olyan életrevaló szempontjait villantotta fel, hogy Théas püspök benne látta meg azt az embert, aki Lourdes végleges történetének megírására és a további kutatómunka irányvonalainak kijelölésére egyedül alkalmas és hivatott.

Aki a lourdesi évvel kapcsolatban több régebbi forrásmunkát áttanulmányozott, meglepődve tapasztalhatta, hogy egyes könyvek

meglehetősen eltérő adatokat tartalmaznak a jelenések számának és időpontjának tekintetében, sőt a Szent Szűz kijelentéseit is pontatlanul közlik. Laurentin elsőrendű feladatának tekintette e változatok megszüntetését és a mutatkozó ellenmondások kiküszöbölését. Az eltérések egyik oka kétségtelenül az, hogy a Lourdesről szóló könyvek egy részét olyan szerzők írták, akik előzőleg nem végeztek mélyreható tanulmányokat, s nem csináltak lelkiismereti kérdést abból, hogy adataikat megbízható forrásokból merítsék, s hogy azokon tetszésük szerint változtatásokat ne tegyenek. Az ellenmondások másik oka ott kereshető, hogy a jelenések leghivatottabb közlője, Bernadette a jelenéssorozat idején még nem tudott írni, s nem foglalhatta haladéktalanul írásba azt, amit látott és hallott. Hónapok távlatából egész pontosan, napokhoz kötve már nem tudta visszaidézni az átélt eseményeket. Amikor később összefoglalta visszaemlékezéseit, kisebb ellenmondásokba keveredett azokkal a feljegyzésekkel, amelyeket a jelenések felnőtt résztvevői készítettek Bernadette elbeszélése alapján, nyomban az egyes jelenések után. Laurentin nem tekinti tévedhetetlennek az egyébként is gyenge emlékezőképességgel rendelkező leányt, s ezért a frissen írásba foglalt adatokra támaszkodik.

Mivel az eddigi adatforrások nem voltak eléggé széleskörűek, Laurentin alapos, szinte detektívképességet igénylő nyomozásba kezdett. Türelmes munkáját siker koronázta, mert sok eddig lappangó dokumentum közt sikerült megtalálnia *Jacomét* rendőrparancsnok mintegy 200 iratból álló dossziéját, valamint *Dutour* cászári ügyvivő adattárát, amelyeknek nemismerése eddig bántó hézagokat okozott a lourdesi események összképében. Ezek az iratgyűjtemények a kegyhely 139 polcra terjedő archívumához, az egyházmegye és a nevers-i zárda levéltárához, továbbá az igen fontos Lasserre- és Cross-féle adattárhoz téve a hiteles adatok olyan tömkelegét szolgáltatatták, hogy Laurentin professzor előtt életreszóló kutatómunka és monumentális írói feladat körvonalai rajzolódtak ki.

Az adatterger feldolgozásában továbbra is Lourdes értelmének megközelítése és kifejtése maradt a tengelygondolat. Ez a vezértéma körülbelül a következő szempontokat tartalmazza: Meg kell határozni Lourdes helyét és szerepét az Egyház életében. Mi a titka annak a kegyelmi hatásnak, amely tömegeket mozgósít ide, s amely vonz és taszít egyszerre? Miért csalódik és idegenedik el az egyik ember Lourdestől már első látogatásakor, és miért jön ide aztán ötvenszer is, anélkül, hogy megunná? Mit akar Isten megvalósítani itt? Mi a Szent Szűz tulajdonképpeni szándéka, s mi az a jelmez, amelyet az emberi elgondolás erre a szándékra ráerőszakolt? Miben látható az isteni terv vezérfonala, s hogyan vált ez lüktető léletté Bernadette Soubirous közbejöttével a zarándokhely történetében? Ki kell dolgozni Lourdes teológiáját, s ezt megelőzően közzé kell tenni Lourdes hiteles, szépítésektől és húzásoktól mentes történetét.

Mivel Lourdes olyan terület, ahol az Asszony és a Kígyó küzdelme immár száz éve szakadatlanul tart, — hihetetlenül bonyolult

küzdelmek zárt területére hatol itt a kutató. E küzdelmek feldolgozására egy ember nem elég. Ezért Laurentin egész munkaközösséget iskoláozott be az adatoknak kartonlapokon történő feldolgozására, meghatározta a feltárás módszerét, s úgy beállította a munka menetét, hogy a körülbelül 8–10 kötetre terjedő mű 1962-re befejeződjék. Ha a professzor időközben meghalna, munkáját teljesen az ő útmutatása szerint a tounay-i apátság szerzetesei fogják befejezni.

Eddig három terjedelmes, gyönyörűen kiállított kötet jelent meg a párizsi *Lethielleux* kiadónál „*LOURDES. Documents authentiques*” gyűjtőcímmel. Ezek az 1858-as lourdesi események teljes adattárát ölelik fel minden igazítás és törlés nélkül. Joggal nevezhetők a lourdesi év reprezentatív könyveinek, mint ahogy Laurentin professzor tudományos vállalkozásában is méltán láthatjuk a jubileumi év legkimagaslóbb szellemi teljesítményét.

A jelenések szerepének tisztázása. Bernadette új értékelése

A lourdesi jelenéssorozat centenáriumát olyan korban ünnepeljük, amelyben gomba-módra szaporodnak a különféle újabb jelenésekről és csodákról szóló híresztelések. Az Egyház kénytelen erélyesen figyelmeztetni a híveket, hogy ne rendezkedjenek be csodavárásra és óvatosak legyenek mindenféle jelenéssel kapcsolatban. Az utóbbi két évtizedben különböző országokból 24 helyről érkeztek jelentések Szűz Mária állítólagos megjelenéseiről, amelyekkel kapcsolatban az Egyház vagy negative döntött, vagy várakozó álláspontra helyezkedett. E tartózkodó magatartással szemben viszont tény az, hogy Egyházunk soha nem tulajdonított akkora fontosságot a jelenéseknek, mint az elmúlt évszázad alatt. Éppen Lourdes példája erőteljes bizonyosság arra, hogy a jelenéseknek fontos szerepük lehet az Egyház életében, mivel döntő hatást gyakorolhatnak a hívek lelki életére.

Vérbeli teológusok előtt a legújabb időkig nem számított komoly kérdésnek a jelenések témaköre. A centenárium azonban több kiváló tudóst rábírt arra, hogy szembenézzon ezzel a kérdéssel, amely egyre fontosabbá válik, s világhírességet derítsen erre a területre, amely sok embert foglalkoztatott, s ahol tág terük nyílik a túlzásoknak és tévedéseknek.

Ezt az időszerű kérdést tárgyalja *Louis Lochet* „*Apparitions*” című könyve. (*Desclée de Brouwer* kiadása. Németül Herder adta ki.) Ez a kis könyv élvezetes stílusban írt teológiai remekmű, amely a jelenések szerepét Mária misztériumába, az Egyház életébe és a mi keresztény életünk keretébe állítva mutatja be. Az olvasó szinte felkiált a lelkesedéstől a könyv tanulmányozása közben, mert világos, gyakorlati eligazítást kap a jelenések útvesztőkkel telt, eddig elhanyagolt területén. Az előjelek szerint hasonlóan időszerű útmutatásnak ígérkezik a fuldai *Georg Siegmund* professzor „*Das Wunder*” című készülő tanulmánykötete, amelynek részletei német szakfolyóiratokban már ízelítőt adtak a munkából. Napjainkban,

amikor a csodákról s azok lehetségességéről sokat vitatkozunk, az alapvető kérdéseket dolgozza fel, amelyek tüzetes ismerete nélkül légüres térben vergődve csatáznánk egyáltalán nem tisztázott kérdések felett.

Nagy szolgálatot tett a *FETES ET SAISONS* kiadványsorozat, mikor a centenáriumra megjelentette népszerűen írt, művészi fényképekkel teletűzdelt albumát „*Le miracle: signe de Dieu*” címmel. Felnyitja szemeinket a minket körülvevő csodáknak észrebevására és kibetűzésére. Hasonló célt szolgál a sajtó alatt levő „*Signes et messages pour notre temps*” jelzésű összefoglaló mű. Az elmúlt évszázad máriás jelenései közt belső összefüggést, továbbfolytatódó gondolatmenetet állapít meg, s rámutat e természetfeletti intéseknek, figyelmeztetéseknek jelenkorunkkal való kapcsolatára.

A centenárium fényében halaszthatatlan feladatnak bizonyult Szent Bernadette új értékelése és küldetésének végleges tisztázása is. Francis Trochu sikerült Bernadette-életrajza után is szükségesnek látszik, hogy a legújabbban felfedezett dokumentumok alapján és az új Lourdes-szemlélet és munkamódszer vonalában megjelenjék e nagy Szent dokumentációs nagy életrajza is. Örvendetes, hogy Laurentin professzor a kutatásait és munkamódszer-elgondolását bemutató pompás cikkében bejelentette, hogy művének egyik kötete ez az új szempontokat követő Bernadette-életrajz lesz. (*La Vie Spirituelle*, 1958 februári ünnepi száma.)

Aki Lourdes legfrissebb irodalmába betekintést nyert, felszisszen, valahányszor egyes, a régebbi felfogást követő könyvekben azt a maradi állítást olvassa, hogy Bernadette annyira együgyű és ütődött gyermek volt, hogy az iskolában a számárpadba ültették... Nem! Bernadette nem volt együgyű, hanem csak tanulatlan. Mikor aztán tanítani kezdték, sorban elsajátította a szükséges ismereteket. Szép írását közülünk sokan megirigyelhetnék! A rendőrségen és az egyházi bizottság előtt tett vallomásai mutatják, hogy értelmes leányka volt, helyén volt az esze. Nem rendelkezett rendkívüli szellemi képességekkel. Nem volt lumen, aki belső várkastélyról, a lélek sötét éjszakájáról, vagy akár a lelki gyermekség kis ösvényéről értekezést irhatott volna, s akinek gondolatkincséből márványba kinalkozó aranymondásokat idézhetnénk. Östehetség volt, s így ösztönösen rátalált a szentté tevő utak legegyszerűbbjére, az alázatosságra. Életszentségét nem magasröptű elméletekből és velős mondasokból következtetjük, hanem tetteiből vezethetjük le. Életszentsége rendszerbe nem foglalt, elméletnélküli, az evangélium egyszerű éléséből szövedött példa előttünk, — *Sainteté sans théorie*, — mint Laurentin találoan megállapítja.

Érdekes, hogy Szentünk pályafutásában nem a neverszi zárdában érlelődő szerzetesnő vonzza az embereket, hanem a serdülő leányka, a *jelenések Bernadetteje*. A „szent” jelzőt elhagyva, becézőnévén egyszerűen Bernadette-nek nevezi őt az egész világ, mintha mindnyájunk szeretett hugocskája lenne. Száz év múltán is hervadatlan, üde fiatalságban áll előttünk. Nem akadt a világtörténelem

folyamán még egy fiatal leány, akit annyian tanulmányoztak volna, mint a kis lourdesi látnokot. Egyéniségének oly különleges varázsa van, hogy aki elmélyülten tanulmányozza életét, örökké tartó lelki barátságot köt vele.

A lourdesi év egyik nagy ajándéka az a felismerés, hogy igazságot kell szolgáltatni neki új értékeléssel, pályafutásának élethűbb, ferdítésmentes megírásával.

Lourdes mint orvostudományi tanulmány

Lourdes történetének legsajátosabb fejezete és egyben legnagyobb tehertétele: a gyógyulások kérdése. A gyógyulások, különösen a csodás gyógyulások ténye élesen megkülönbözteti ezt a kegyhelyt a Szent Szűz többi szentélyeitől, s ugyanakkor előidézője a Lourdes ellen irányuló heves vitáknak, támadásoknak és rágalmaknak.

Hiteles orvosi dokumentumok bizonyítják, hogy az elmúlt száz év során sok gyógyulás történt Lourdesban. Kétezer feltűnő gyógyulás részletes jegyzőkönyveit őrzik itt. Az is tény, hogy a gyógyulások közül sokat orvostudományilag megmagyarázhatatlannak minősített az ellenőrző orvosi bizottság, ötvennégyet pedig csodás gyógyulásnak jelentett ki az Egyház. Viszont az is igaz, hogy az orvostársadalom véleménye e gyógyulások tekintetében kezdettől fogva máig megoszlik. Sokan eleve tagadják, hogy Lourdesban gyógyulások történnek. A kimutatott gyógyulásokat vagy csalásnak minősítik, vagy természetes hatóerőknek, szuggesztív befolyásolásnak, esetleg a forrás gyógyítóerejének tulajdonítják. Sokan viszont közvetlen tanulmányozás után meghajolnak a tények előtt, elismerik a gyógyulásokat és isteni beavatkozás lehetőségét sem tartják kizártaknak. Így a világhírű, Nobel-díjas *Alexis Carrel* „*Voyage de Lourdes*” című önvallomásában az egész világ előtt biznyságot tett arról, hogy lourdesi tapasztalata, egy bámulatos gyógyulásnak közvetlen szemlélete adta vissza hitét. Egy protestáns író, *Ruth Cranston* a lourdesi gyógyulásokról írt színvonalas könyvét éppen azoknak a merész és elvhű férfiakkal ajánlja, akik a lourdesi gyógyulások orvosi tanulmányozását megkezdték, kiépítették és továbbvitték, s így a tudományak, a vallásnak és az egész emberiségnek felbecsülhetetlen szolgálatot tettek. (*Das Wunder von Lourdes. Verlag J. Pfeiffer, München.*)

A Herder-cég kiadta *Leuret* és *Bon* orvosdoktorok „*Wunder, Wissenschaft und Kirche*” könyvét, amely főképp orvosok számára nagyszerű betekintést nyújt a lourdesi gyógyulások történetébe és az 1885 óta működő orvosi iroda működésébe. Ez a mű, valamint *Tauriac* „*Miracles à Lourdes ?*” című érdekesítő könyve (német kiadását az innsbrucki *Tyrolia-Verlag* jelentette meg) részletesen tárgyalja a leghíresebb gyógyulásokat, köztük az utóbbi évtizedek csodás gyógyulásait is. Újkeletű csodás gyógyulást ír le közvetlen megfigyelései alapján „*Un miracle de Lourdes en 1954*” című, saját ki-

adású munkájában dr. Debroise rennesi orvos. Általában a csodás gyógyulások kérdéseivel foglalkozik dr. Alliney elsőrangú munkája (*La grotte des trois fontaines, Spes-kiadás*). Kritikus orvosi elemzés alá veszi a lourdesi gyógyulásokat a „*Cent ans de Miracle à Lourdes*”. Michel Agnellet tollából. Ezek a könyvek minden hangosság nélkül felhívják a világ orvosainak figyelmét a lourdesi gyógyulásokra és szeretettel szőlítják a haladás és a tudomány elfogulatlan munkáit, menjenek Lourdesba, kapcsolódjanak bele teljes tárgyilagos-sággal az orvosi iroda ellenőrző munkájába. Nincs a világnak olyan hatalmas kórháza, amely a legszörnyűbb betegségfajták olyan világ-kiállítását tartalmazná és annyi tanulmányi alkalmat kínálna, mint egy nagy zárándoklat idején a Lourdesba szállított betegek sokasága. Az orvosok feladata itt semmi más, mint a betegek, vagy a gyógyultak alapos megvizsgálása és az előttük levő tények megállapítása. Ha meggyógyult valaki, állapítsák meg a gyógyulását. Ha nem gyógyult meg, állapítsák meg a betegség fennállását. Ha csalásról lenne szó, mint ahogy családok és szélhámosok e szent helyre is befurakodnak zavartkeltő szándékkal, — leplezzék le a csalást. De figyelmeztetnek ezek a könyvek arra is, hogy a lourdesi gyógyulások végelemzésben hitre szólítanak fel; aki tehát azzal az eltökélt szándékkal indul ide, hogy bármi történjék is, hinni semmiképpen sem fog, az esetleg kénytelen lesz a tények előtt behúnyni a szeméit.

Kedvező jelenség, hogy az orvosok az utóbbi évtizedekben engedtek abból a minden természetfelettit eleve elutasító merevségből, amellyel egyszerűen elutasították és tudománytalannak bélyegezték a lourdesi gyógyulások tanulmányozását. Carrelnek említett bizonyágtevése után tudtára adták, hogy távoznia kell a lyoni egyetem katedrájáról. Viszont Monier „*Etude médicale de quelques guérisons survenues à Lourdes*” című doktori értekezését, mely e szavakkal zárul: „A három gyógyulást, mellyel értekezésünkben foglalkoztunk, mint létesítő ok, Isten idézte elő”, — a párizsi egyetem orvostudományi kara elfogadta.

Tagadhatatlan, hogy a mult századhoz viszonyítva a gyógyulások száma egyre csökken. Ez nemcsak azzal magyarázható, hogy az élő hit, amely a csodás gyógyulás elmaradhatatlan kelléke, a mult időkhöz viszonyítva gyengült a mai emberben, hanem más okokkal is indokolható. Eleinte a nép állapította meg a gyógyulásokat, (elvégre Jézus gyógyításait és azok valóságát sem ellenőrizte orvosi iroda). Később az Egyház szigorú vizsgálat alá vette a gyógyulásokat és XIV. Benedek pápa brevójének (*De servorum Dei beatificatione et beatorum canonisatione*) előírásai alapján ellenőrizte, megvan-e bennük a csodás gyógyulásoknak minden szükséges kelléke. Az orvosi iroda munkatársai pedig beható vizsgálat alá veszik a gyógyultak kórtörténetét, betegségének egész lefolyását; éveken át ellenőrzik, hogy tartós-e a gyógyulás. Így az is megtörténik, hogy figyelemre méltó gyógyulásokat az orvosi iroda figyelemre sem méltat, mert hiányzanak az előbbi betegséget részletesen kimutató igazolások, vagy mert a gyógyultak megelégszenek azzal, hogy

meggyógyultak, s nem hajlandók magukat nem éppen kellemes, hosszadalmas vizsgálatoknak alávetni. (Említésre méltó, hogy Rozamunda soproni szerzetesnővér, akit szinte félholtan szállítottak egyik zarándoklattal Lourdesba, a fürdőben egy pillanat alatt meggyógyult borzalmas betegségéből. Hozzáértők véleménye szerint ez a gyógyulás az úgynevezett nagy gyógyulások közé lett volna sorolható. A lourdesi iroda nyilvántartásában mégsem szerepel. A beteg hozzátartozói ugyanis elkövették azt a hibát, hogy minden orvosi kísérőirat nélkül szállították betegüket a kegyhelyre, s ott a fürdőzés előtt nem vizsgáltatták meg. Így fürdés után csak azt konstatálhatta az orvosi iroda, hogy a nővér teljesen egészséges, de hogy előzőleg beteg lett volna, mégpedig Pott-betegségben szenvedett, azt a jelenlevő tiszteletreméltó és szavahihető tanúk állítása alapján sem mondhatták ki. A gyógyultnak hazaérkezése után kezelőorvosai, egy soproni főorvos és egy budapesti egyetemi tanár készséggel kiadták a betegsége történetét és a különféle vizsgálatokat részletesen leíró igazolványokat, — a hagyományos magyar nemtörődomség azonban elmulasztotta ezeket hivatalos útvjakra indítani; az egész ügy elakadt. A gyógyult szerzetesnő még évtizedekig élt és sokáig működött nehéz és áldozatos munkakörében.)

A gyógyulásokkal kapcsolatban lehiggadt és kiegyensúlyozódott a papság és a hívek lelkesedése is. A fanatikus, minden áron csodát kieroszakolni akaró viselkedés ma már eltűnt Lourdesból. A múlt század végén az egyik francia nemzeti zarándoklat vezetője egészen elkeseredett, mivel zarándoklata alatt egyetlen gyógyulás sem történt. Ezért a tartózkodás utolsó estéjén sorba járta a zarándokházakat és betegszállásokat, estére a grotta elé gyűjtötte a zarándoklattal hozott 700 beteget, s fokozott imára buzdította őket. Olyan szivettépő, egeket ostromló imádkozást rendezett a betegekkel, hogy mindenki biztosra vette: másnapra sok gyógyulás fog bekövetkezni, — de senki sem gyógyult meg. Az ilyen lelki „doppingolás” ma már a múlté. A tapasztalat azt mutatja, hogy éppen a legnagyobb gyógyulások diszkréten történnek, minden szenzációhajászt és fel-tűnéskeltést kerülve.

Egyébként éppen a jubileumi év megnyitására jelent meg *Christiane Fournier* újságíró riportsorozata (*Miracles de Lourdes, Plonkiadás*). Az újságíró felkereste a lourdesi csodás gyógyulások legdöntőbb bizonyosságait, az utóbbi évtizedek gyógyultjait, akik még ma is életben vannak. Megállapítja, hogy Lourdes nagy ajándéka, a visszanyert élet és egészség még most is figyelmezteti a gyógyultakat a kapott kitüntető kegyelemekre, — de ugyanekkor a sorok között azt is elárulja, hogy nem mindegyiknek vált üdvére, az hogy meggyógyult, — nem mindegyikük értékeli és becsüli kellőképpen a kapott gyógyulást. Nagy kegyelmekre sokszor nagy hálátlanság a visszhang az emberek részéről. Ezért hirdeti megható cikkében egy súlyos beteg, aki nem gyógyult meg Lourdesban, hogy a szent hely legbőkezűbben osztott kegyelmi ajándéka nem a gyógyulás, hanem a türelem és az áldozatvállalás, amellyel a beteg ezután zúgolóds